

УДК 378.22 : 005.95-051

ПЕТРО ВОРОНАІнститут підготовки кадрів Державної служби зайнятості України
Полтавська обласна рада**МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМИ ПРОЕКТАМИ У ЗМІСТІ ПІДГОТОВКИ МЕНЕДЖЕРА З УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ**

У статті розкривається сутність інноваційної діяльності як одного з найважливіших аспектів функціонування організацій та реалізації державної політики. Розглянуто етапи підготовки інноваційних проектів та методологічні особливості їхньої реалізації. Досліджені структура, основні напрямки й елементи управління інноваційним проектом, в т. ч. управління якістю, часом та вартістю проекту. Особлива увага приділена управлінню ризиками реалізації проектів.

***Ключові слова:** інновації, інноваційна діяльність, структура інноваційних проектів, критерії інновацій, інноваційна політика, інноваційна програма, Асоціація керівників проектів (Project Manager Institute).*

Актуальність теми. Проектна діяльність, запровадження інновацій у всіх сферах діяльності людства є справжнім рушієм позитивних змін у розвитку продуктивних сил суспільства. Українська держава після тоталітарного періоду розвитку намагається збудувати суспільство соціальної справедливості і таку економічну систему, яка була б найбільш ліберальна до кожного з громадян, а не консервувала напіволігархічну, патерналістську систему управління. Для реалізації цих завдань в Україні має бути підготовлена критична маса молодих управлінців з новим ринковим мисленням, що мотивовані проводити вищезазначені зміни. Тому процес підготовки фахівців з управління інноваційною діяльністю, без якого соціально-політичний та економічний прорив країни не можливий, є стратегічно важливим вектором для розвитку української держави та особливо національної освітньої галузі, яка має забезпечувати його кадровий супровід.

Аналіз останніх досліджень. Проблеми управління інноваційною діяльністю, формування команд відповідних фахівців, формування інноваційно сприятливого середовища в країні і в кожному регіоні чи територіальній громаді є актуальними для дослідження багатьох науковців в галузі економіки, публічного менеджменту та педагогіки. Проблеми управління інноваційним розвитком, створення сприятливих умов для реалізації інноваційних проектів у країні, регіонах та громадах, залучення інноваційного наукового потенціалу в економіку України, політичні аспекти цього процесу досліджували вітчизняні й зарубіжні вчені, зокрема: Аблов А. [12], Амоша О. [1], Богданова О. [2], Гаман М. [4], Геєць В. [5], Гриньова М. [19], Данілов О. [11], Данилевська О. [6], Денисюк В. [7], Жукович І. [9], Майорова Т. [13], Мучник А. [3], Музиченко А. [14], Новицький В. [1], Озаренко О. [15-16], Пересада А. [17], Роїна О. [10], Шаров Ю. [20] та інші. Серед них відомі педагоги, економісти та управлінці.

Виклад основного матеріалу. Особливості управління інноваційними проектами у змісті підготовки менеджера з управління інноваційною діяльністю, їх методологія мають актуалізуватись задля посилення ефективності цього процесу. Вивчення методології вирішення проблемних питань необхідно починати з об'єктивної необхідності і сутнісної характеристики менеджменту інноваційними проектами. Адже управління інноваційними проектами є складовою частиною інноваційної діяльності і вирішує питання планування та реалізації інноваційних проектів, розрахованих на значний якісний стрибок у виробництві, на підприємстві, у соціальній сфері і звичайно ж, у науковій роботі. У широкому розумінні «стратегічне управління, що пов'язано з процесом передбачення глобальних змін в економічній та соціальній ситуації, пошуком і реалізацією великомасштабних рішень, які забезпечують його виживання і стійкий розвиток виявлення майбутніх чинників успіху» [19, с. 26], без залучення інноваційних проектів та просто інновацій не можливе.

«Інновації в основі яких лежать нові знання – це «суперзірки» підприємництва. Такі нововведення стають об'єктом уваги і приносять великі прибутки. Нововведення мають бути націлені на ринок і орієнтуватись на ринкову кон'юнктуру. Є лише один спосіб уціліти в часи кон'юнктурних потрясінь – використати методи комерційного (підприємницького) управління (втілення систематизованої

організаційної структури, довгострокове планування, використання управлінської інформації та контролю ...» [8].

В стислій формі ці слова містять всю мудрість світового досвіду управління інноваційним процесом. У відповідності з теорією М. Потера, конкурентний розвиток країни проходить на основі факторів виробництва, інвестицій, інновацій або добробуту (найвищий рівень розвитку). Країни, що входять у світове технологічне ядро (США, Японія, Німеччина, Великобританія, Франція), в даний час розвиваються переважно на основі активізації інноваційної діяльності. Українській економіці необхідно перейти з першого і другого рівня розвитку на третій, що відбувається на основі інновацій [18].

Пошук інноваційних можливостей та формування їх ефективних комбінацій у реальних економічних умовах для органів публічної влади й конкретних галузей господарства країни, зводиться до вибору і реалізації конкретного інноваційного проекту (ІП), а також до реалізації державних пріоритетів технологічного розвитку. Таким чином, розвиток інноваційного сектору є одним з найбільш пріоритетних напрямків державної політики в умовах намагання суспільства й держави вийти на якісно новий рівень розвитку. Які ж поняття та механізми входять в структуру ІП, що складає його «природу».

Вчені й дослідники по різному визначають поняття «інновації», так як зараз відсутня загальноприйнята термінологія у області інноваційної діяльності. Але всі вони зазначають, що важливою складовою інновації є практичне використання тих нових ідей і знань, які були створені. Якщо ідея існує лише на папері і не включена в практичну діяльність, покликану задовольнити певні потреби суспільства, то ми можемо рахувати її інновацією. Вважаємо за необхідне виокремити такі основні критерії інновації: 1. науково-технічна новизна; 2. практичне втілення (промислове використання), наприклад, в промисловості, аграрному секторі економіки, охороні здоров'я, освіті та інших сферах діяльності; 3. комерційна реалізуємість (комерційність), яка визначає сприйняття інновації ринком, тобто реалізується на ринку (здатність задовольнити певні запити споживачів).

Розвиток сучасного суспільства демонструє, що інновація часто є не лише технічним, а економічним і соціальним терміном. Вона не обов'язково повинна бути чимсь технічним – навіть чимсь матеріальним. Поряд з технічними інноваціями, існує дуже багато значних нововведень у сферах, які часто переносять на якісно новий рівень розвитку ту чи іншу сферу діяльності, де подібна інновація була виконана (наприклад, продаж товарів у кредит буквально модернізувала систему торгівлі або запровадження Інтернет-торгівлі чи Інтернет надання послуг тощо).

В економіку інтенсивно входить відносно нова концепція управління проектами (Project Management). Основу цієї концепції складає погляд на проект як на зміну початкового стану будь-якої системи, пов'язана із затратою часу і засобів. А процес цих змін, що здійснюються по раніше відпрацьованими правилами в рамках бюджету і часових обмежень, як нам уже відомо, являє собою управління проектами. До цього часу управління проектами стало визнаною у всіх розвинутих і нових індустріальних країнах методологією інноваційної діяльності. Поняття «інноваційний проект» може розглядатися як: форма цільового управління діяльністю; процес здійснення інновацій; комплект документів [19, с. 19-20].

Враховуючи всі ці три аспекти, ми можемо дати наступне визначення: інноваційний проект – комплект документів, що визначає систему науково обґрунтованих цілей та заходів по вирішенню проблеми, організація інноваційних процесів в просторі і часі. Наукова обґрунтованість цілей і заходів досягається дотриманням наукових підходів до менеджменту, використанням сучасних методів. Очевидно, що проблема управління проектами загалом, а інноваційними конкретно, з якими стикаються всі підприємства досить серйозна. Це обумовлено тим, що в практичній дійсності рівню управління приділяється досить недостатньо уваги. З одного боку, в країні ніколи раніше по-справжньому не прораховували ефективність проектів, з іншого боку, досить часто, навіть в сьгоднішніх ринкових умовах, управління проектами лише почало визнаватись сферою професійної діяльності. А управління інноваційними проектами сприймається як область постійного ризику, в якій вірогідність позитивного результату не завжди очевидна [7, с. 7-9]. На цю область діють зовнішні та внутрішні фактори.

Зовнішні фактори (погано керовані, мало залежні від нас) – наявність фінансування на завершення розробки, податки, законодавство, об'єми ринку. Внутрішні фактори – спосіб представлення (презентації), ступінь завершеності проекту, організація робіт. Методологія управління ІП дозволяє перетворити процедуру створення виробу, засновану на новій ідеї, в добре організований і керований процес. Освоєння методів управління проектами дає можливість менеджеру до любого процесу підходити з єдиних позицій. Базуючись на розробках американської Асоціації керівників проектів – Project Manager Institute (PMI), перерахуємо, чим же приходить до управління менеджеру ІП.

По – перше, управління предметною областю проекту – найбільш знайома фахівцям-проектувальникам функція. Її складники – розробка концепції, визначення предметної області проекту, розподіл робіт, встановлення звітності, введення системи контролю, завершення проекту – частково в тій чи іншій степені входять до складу державних стандартів (ГОСТ), що визначають порядок проведення проектних та інших робіт. Управління якістю містить управлінські (забезпечення якості) і технічні аспекти (контроль якості). Управління часом (планування часу у проекті, оцінка тривалості, календарне планування, контроль часу в проекті). Управління вартістю (оцінка й прогнозування вартості, кошториси й бюджет, контроль вартості, використання вартісних показників). Управління ризиками, персоналом, контрактами і забезпеченням ресурсами.

Управління кожною із згаданих функцій передбачає облік десятків, а в крупних ІП і сотень різних факторів. Розглядаючи управління ІП як процес досягнення визначеної мети (практичного застосування і використання нової ідеї), виокремимо наступні етапи проекту (відповідно з класифікацією PMI):

ініціація проекту ;

планування (планування цілей, операцій, термінів, ресурсів, вартості, якості, організації, взаємодії, ризиків, контрактів, призначення персоналу, розробка плану проекту, визначення критеріїв успіху) ;

виконання (виконання плану проекту, облік виконання, розподілення інформації, підтвердження якості, підготовка пропозицій, вибір поставщиків, контроль контрактів, розвиток команди проекту) ;

аналіз (оцінка виконання, аналіз термінів виконання ІП, вартості, підтвердження цілей, аналіз якості, аналіз ресурсів) ;

управління змінами (загальне управління змінами, ресурсами, цілями, якістю, контрактами, ризиками) ;

завершення (закриття контрактів, адміністрування завершення тощо) [2, с.114].

В умовах коли є сильні негативні зовнішні фактори то фактор менеджменту в ІП має особливо важливе значення. В цій ситуації від менеджера вимагається віртуозне володіння всім набором інструментів управління. Перш за все, необхідно постійно здійснювати виявлення ризиків. Ця аналітична робота дозволяє керівнику ІП розробляти методи протидії та пониження рівня ризику. Наприклад, неочікуване підвищення орендної плати за орендовані обладнання, приміщення чи землю; переоцінка фахівцем власної значимості та ролі в проекті, і як наслідок, завищення вартості послуг, що ним надаються до нереального розміру, збій графіка робіт чи постачання матеріалів, товарів чи послуг тощо.

Навіть з короткого огляду методології управління ІП, наведеної вище, стає зрозумілим, що професійне оволодіння цією діяльністю є необхідною умовою для забезпечення успішного функціонування організацій, пов'язаних з бізнесом у сфері високих технологій, наданням послуг комунальними підприємствами та іншими підприємствами тощо.

Примітно, що українські фахівці мають теж вже достатній досвід участі в найскладніших інноваційних розробках (космічна та військова техніка, літак «супертяж» «Мрія» тощо). Високий технологічний потенціал створює хороші передумови для виходу на ринок, як вітчизняний так і міжнародний. Але нині ефект від розробок та винаходів вітчизняних вчених та винахідників у порівнянні з потенційними можливостями та по аналогії з зарубіжною практикою дуже не великий. Очевидно – ще потрібно багато зробити для того, щоб налагодити і запустити механізми державного сприяння втілення ІП та комерціалізації розробок: від відбору перспективних ІП, до виведення на ринок готової продукції чи нових послуг. Тут важливо вивчити і використати досвід індустріальних та постіндустріальних країни, наприклад, Ізраїлю де діють технологічні інкубатори – виконують роль установ, що допомагають громадянам реалізовувати ІП і надають державну підтримку і навіть страхування [3, с. 72–75]. Відомо, що не більше 10% розробок втілюється на ринку, становляться комерційними продуктами і успішно реалізуються в реальному світі. Якраз тому необхідно, в першу чергу, у країні створити систему управління комерціалізацією розробок, зорієнтовану на роботу в ринкових умовах. Тоді, на нашу думку, підвищується шанси реалізовувати інноваційний потенціал вітчизняних науковців та інженерів-винахідників.

При дослідженні наукових ІП ми можемо виокремити такі їх види, розглядаючи як основу для класифікації предмет дослідження ІП: ініціативні наукові проекти, проекти розвитку матеріально-технічної бази наукових досліджень; проекти створення інформаційних систем і баз даних; видавничі проекти; проекти організації експедиційних робіт та ін. Подібні проекти характерні для проведення наукових досліджень в області математики; інформатики; механіки; фізики; астрономії; хімії, біології та медицини; науки про землю, гуманітарних та суспільних наук.

На порозі XXI ст. важливою, ключовою умовою прискореного прогресу соціально-економічного розвитку є ефективна інноваційна політика. В широкому розумінні, інновація – це синонім успішного

виробництва, втілення і використання, забезпечуючих стратегічний вигреш, нововведень у економічній та соціальній сферах. Кожен ІП потребує фінансування. Проекти можуть фінансуватися по лінії державних інноваційних програм, шляхом отримання відповідних грантів у грошовому вираженні.

Для підтримки інвестиційної діяльності у країні можуть використовуватись прямі методи економічного регулювання: державне інвестування у вигляді фінансування (цільового, предметно-орієнтованого, проблемно-направленого), кредитування, лізингу, фондів операцій, планування і програмування, державного підприємництва (державні інвестиції – вкладення коштів у важливі для країни проекти інфраструктурного характеру та інше. Особливе місце в системі прямих економічних заходів держави на інноваційні процеси належить заходам, стимулюючим кооперацію промислових корпорацій в області наукових досліджень, а також кооперацію університетів з промисловістю (створення технопарків). Непрямі методи регулювання інноваційної діяльності, в основному направлені, з одного боку – на стимулювання інноваційних процесів, а з іншої – на створення сприятливих економічних умов і соціально-політичного клімату для науково-технічного розвитку. Вони засновані на тому, що держава прямо не обмежує самостійність підприємств у прийнятті управлінських господарських рішень. Вплив цих методів успішний тоді, коли вони сприяють формуванню суспільних, а не лише індивідуальних умов господарювання. Серед непрямих методів управління традиційно виділяють податкове та амортизаційне регулювання, кредитну та фінансову політику, цінове регулювання, політику протекціонізму, лібералізацію податкового та амортизаційного законодавства. Найважливішу роль відіграють податкові пільги, що використовуються для заохочення тих напрямків діяльності підприємств (корпорацій), розвиток яких є бажаним з точки зору інтересів держави, в тому числі і пільги, направлені на стимулювання науково-технічного прогресу, експорту та ділової активності інноваційного підприємництва.

Вибір пріоритетних напрямків національних досліджень і розробок відіграє велику роль у державній науково-технічній політиці. Пріоритетні напрямки досліджень і розробок реалізуються у вигляді міжгалузевих проектів по створенню, освоєнню та поширенню технологій, які сприяють кардинальним змінам у технологічному базисі економіки, а також по розвитку фундаментальних досліджень, науково-технічному забезпеченню соціальних програм, міжнародної співпраці. У багатьох країнах світу є практика створення фондів виробничих інновацій, котрі виконують роль каталізаторів підтримки ІП, які здатні ініціювати прогресивні зрушення в промисловості та інших галузях суспільного буття [3, с. 72-75].

Створення бюджетних та позабюджетних інноваційних фондів для сприяння завершенню рентабельних наукових проектів, включаючи патентування за кордоном і сертифікацію світового рівня, що визначає успіх виходу на світовий ринок, є єдиною поки можливістю перебороти недоліки існуючих систем недостатнього фінансування наукових розробок і сприяти їх завершенню та просуванню на ринок найбільш перспективних технологій. Інноваційні фонди забезпечують накопичення і ефективне управління фінансовими засобами із державних та приватних джерел, включаючи засоби іноземних інвесторів; венчурні фонди, що об'єднують засоби інвесторів (що спеціалізуються на фінансуванні ризикованих ІП в обмін на долю в акціонерному капіталі створеному для реалізації ІП); інноваційно-венчурні фонди, що мають схожі функції з венчурними фондами. Державне регулювання ІП є однією з головних умов переведення функціонування економіки на ринкові відносини. Важливо сформувати в Україні національну інноваційну систему (НІС) для формування балансу розподілу ресурсів держави між різними етапами інноваційного циклу «ідея-технологія-виробництво продукції, що має попит». Створення НІС передбачає формування цілісної інфраструктури, що включатиме себе як державні так і приватні організації (в тому числі технопарки, інноваційно-технологічні центри, стартові, гарантійні та венчурні фонди, інвестбанки тощо) [2, с. 117; 3, с. 72-75]. При цьому держава має взяти на себе формування сприятливого економічного і правового середовища, зокрема, стимулювання позабюджетного фінансування і створення умов для розвитку венчурного інвестування в наукоємні сектори.

Варто відмітити, що активна державна політика в сфері інновацій повинна приносити суттєві результати. Не викликає сумнівів, що рішення які приймаються на рівні держави, здійснюють прямий вплив на те, яким чином, і з яким рівнем ефективності буде проходити розробка і втілення ІП в цілому по країні і зокрема на місцевому рівні [2, с. 118].

Відомий науковець в галузі проектного менеджменту Юрій Шаров для посилення інноваційної діяльності в органах публічної влади пропонує наступні заходи :

«- започаткувати практику проведення Днів інновацій у різних громадах, де будуть презентуватися досягнення і кращі інноваційні проекти, які успішно реалізовані, вручатися щорічні премії обласної ради або обласної державної адміністрації науковим установам і органам місцевого самоврядування по різним

пріоритетним номінаціям місцевого розвитку. До проведення Днів інновацій залучати регіональні наукові центри Національної академії наук України та інші наукові (профільні) установи;

створити обласні фонди інноваційного розвитку (або виокремити відповідний напрям у обласних конкурсах проектів місцевого/регіонального розвитку), через який науковим установам на конкурсній основі будуть надаватися гранти для проведення досліджень з реалізації актуальних і пріоритетних проблем територіальних громад, звітування за які здійснюється, по-перше, на експертній раді обласної ради, а потім презентується на щорічних Днях інновацій.

На думку Ю. Шарова, «урахування цих пропозицій у діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування дозволить підвищити результативність управління інноваційним розвитком територіальних громад та підняти на більш високий якісний рівень діяльність з розробки та реалізації інноваційних проектів» [20, с. 99].

Висновки. Методологічними особливостями управління інноваційними проектами у змісті підготовки менеджера з управління інноваційною діяльністю є розуміння майбутніми магістрами самої сутності як проектного менеджменту так і особливостей інноваційної діяльності у пострадянських період в умовах формування нової парадигми управління та стратегії розвитку кожної з територіальних громад, що відходять від патерналістського стилю до партисипативної демократії або демократії участі. Тобто виші мають акцентуватись у підготовці магістрів не лише на професіоналах, що володіють теорією та практикою інноваційного менеджменту, але й на суспільно активній особистості, що сама продукуватиме ці інноваційні ідеї та намагатиметься через креативну команду їх реалізувати. Для реалізації інноваційної політики держава має теж сприяти формуванню сприятливого законодавчого інноваційного клімату (як відображення сприятливості зовнішніх чинників) та створювати належні правила для сприяння виникненню внутрішніх сприятливих факторів, одним з яких є високопрофесійний інноваційний менеджмент. Через систему національної освіти держава має всі інструменти для його формування у системі макро- і мікроекономічних зв'язків та в органах публічної лади регіонального та громадівського рівня.

Активна державна політика розроблена на основі інноваційної стратегії країни має приносити суттєві результати для соціально-економічного зростання країни. Не викликає сумнівів, що професійні рішення які приймаються на рівні держави здійснюють прямий вплив на те, яким чином, і з яким рівнем ефективності буде проходити розробка і втілення інноваційних проектів в цілому по країні і зокрема на місцевому рівні.

Список використаних джерел

1. Амоша О. Інноваційний шлях розвитку України: проблеми та рішення / О. Амоша // Економіст. – 2005. – № 6. – С. 28-32.
2. Богданова О. Н. Управління інноваційними проектами / Н. О. Богданова // Теорія и практика управління: нові підходи – М.: Університетський гуманітарний ліцей, 2003. – 172 с.
3. Ворона П. В. Особливості програми технологічних інкубаторів Ізраїлю як державної підтримка бізнесових проектів та ініціатив на сучасному етапі [Текст] / П. В. Ворона, А. М. Мучник // Економіка та держава. – 2009. – № 5 (77). – С. 72-75
4. Гаман М. В. Державне управління інноваціями: Україна та зарубіжний досвід: монографія / М. В. Гаман – К.: Вікторія, 2004. – 312 с.
5. Геєць В. Довгострокові умови та фактори розвитку економіки України / В. Геєць // Економіст. – К.: МАУП, 2000. – 176 с.
6. Данилевська О. Є. Теоретичні аспекти інноваційного процесу як фактора ефективного розвитку / О. Є. Данилевська // Наук. Вісн. – К.: Нац. аграр. ун-т, 2000. – Вип. 24. – С. 295 – 300.
7. Денисюк В. А. Провідна та організаційна роль влади в інноваційному розвитку / В. А. Денисюк // Інтелектуальна власність.–2004.–№9.– С 7-12; №11,–С. 3-10.
8. Друкер П. Ф. Практика менеджмента / Пер. с англ. – М.: Издательский дом «Вильямс», 2000, – 398 с.
9. Жукович І. А., Рижкова Ю.О. Інноваційна діяльність в українській економіці / І. А. Жукович, Ю. А. Рижкова // Статистика України. – 2005. – №1. – С. 24-28.
10. Інвестиційна діяльність в Україні: Нормативні документи / О. М. Роїна (упоряд.). – К.: КНТ, 2007. – 192с.

11. Інвестування: Навчальний посібник / О. Д. Данілов, Г. М. Івашина, О. Г. Чумаченко – Ірпінь, 2001. – 377с.
12. Інституційні основи інноваційного розвитку економіки: навч. посібник. – 2-ге вид-ня, перероб. та доп. / Аблов А. С., Будкін В. С., Гальперіна Л. П. та інш. / за ред. В. Є. Новицький (заг.ред.). – К. : КНТ, 2008. – 359с.
13. Майорова Т.В. Інвестиційна діяльність: Навчальний посібник / Т В Майорова. – К.: Центр навчальної літератури, 2004. – 376 с.
14. Музиченко А.С. Інвестиційна діяльність в Україні: Навч. посібник для студ. вищих навч. закл. / А. С. Музиченко – К. : Кондор, 2005. – 406с.
15. Озаренко А. С. Зарубежный опыт организации инновационной деятельности / А. С. Озаренко // 36. наукових статей «Економіка». – 1998. – № 1. – С. 139-141.
16. Озаренко А. С. Инновационная стратегия предприятия / А. С. Озаренко // Вісник ХДЕУ. – 2000. – № 2 (14). – С. 76-77.
17. Пересада А. А. Управління інвестиційним процесом / А. А. Пересада – К Лібра 2002 - 472 с.
18. Теорія конкурентних переваг М. Портера (Porter's competitive advantage theory). – Режим доступу : http://pidruchniki.com/12461220/ekonomika/teoriya_konkurentnih_perevag_portera_porters_competitive_advantage_theory
19. Управління інноваційними проектами / Навчально-методичний посібник із навчальної дисципліни «Управління інноваційними проектами» для освітньо-кваліфікаційного рівня 8.000003 – магістр – «Специфічні категорії. Управління проектами» / Упоряд. М. В. Гриньова, Н. М. Сас, П. В. Ворона. – Полтава: ПНТУ, 2010.- 113 с.
20. Управління стратегічним розвитком об'єднаних територіальних громад: інноваційні підходи та інструменти: монографія / С. М. Сербогін, Ю. П. Шаров, С. І. Бородін [та ін.] ; за заг. наук. ред. С. М. Сербогіна, Ю. П. Шарова. – Д.: ДРІДУ НАДУ, 2016. – 276 с.

Стаття надійшла до редакції 14.06.2017 р.

VORONA P.

Institute for the Training of Civil Service Personnel, Kiev
Poltava regional Council, Ukraine

METHODOLOGICAL FEATURES OF MANAGEMENT INNOVATIVE PROJECTS ARE IN MAINTENANCE OF PREPARATION OF MANAGER FROM A MANAGEMENT INNOVATIVE ACTIVITY

In the article essence of innovative activity opens up as one of major aspects of functioning of organizations and public policy. The stages of preparation of innovative projects and methodological features of their realization are considered. Investigational basic directions and custom an innovative project controls, including quality management, sometimes and by the cost of project. Separate attention is spared the management of realization of projects risks.

The methodological peculiarities of management of innovative projects in the content of the training of the manager of innovative activity management is the understanding of the future master's students of the very essence of both project management and features of innovation activity in the post-Soviet period in the conditions of formation of a new paradigm of management and development strategy of each of the territorial communities deviated from the paternalistic style to participatory democracy or participatory democracy.

In order to implement innovation policy, the state should also contribute to the formation of a favorable legislative innovation climate (as a reflection of the external factors favorability) and to create appropriate rules to facilitate the emergence of domestic enabling factors, one of which is high-level innovative management.

Keywords: *innovations, innovative activity, structure, innovative projects, criteria of innovations, innovative policy, innovative program, Project Manager Institute.*